

*Přesto jak veliký
Zdáš se srdcem
Vřelé přivítání každého čistého čeká
Ach, hospodský, nalej mi
Ach, hospodský, nalej mi
Mě zítra čeká cesta velká*

Eofled byl zpěvem neznámého barda uchvácen. Jistě, byl opilý, ale z jeho projevu bylo cítit opravdové nadšení z návštěvy země trpaslíků. Eofled zatoužil si s bardem promluvit.

„Zdravím vás, pane, váš zpěv mě nadchnul. Je to opravdu v Demzii tak krásné, jak zpíváte ve své písni?“ zeptal se Eofled.

„Totiž,“ snažil se odpovědět opilý bard, „na našem světě světlém, neobyčejně krásném, je vše impozantní, vše, co vidíš okolo sebe, je neobyčejné, ale musím uznat, království trpaslíků, to je doopravdy jiná úroveň, musím se vydat stezkou jinou než zpátky k té kráse, ale doufám, že se tam někdy vrátím...“

V ten okamžik spadl opilý bard na zem a ani vřelý Eofledovy díky nezaznamenal. Bardova řeč však Eofleda motivovala, aby konečně vyrazil vstříc svému osudu. Opustí svou vísku, procestuje všechna království a jeho poslední zastávka bude v Demzii. Takový je plán. Taková bude realita.

Eofled se posadil zpátky ke svým přátelům z vesnice. Kamarád Abel se ho zeptal: „Co ti říkal ten ožrala?“ A zasmál se.

„Motivoval mě, Abe. Zítra, již zítra musím odjet na svou cestu,“ odpověděl Eofled.

„Ale kam bys chtěl jet?“ zeptal se nechápavě Abel.

„Mnohokrát jsem ti říkal, že chci vidět svět. Že chci procestovat všechna království. Píseň toho barda mě popohnala k tomu, abych již jen nevyčkával na správný moment a prostě šel. Zvu všechny u tohoto stolu na panáka. Bude to můj poslední,“ pravil Eofled odhodlaně. A tak se před cestou s přáteli ještě jednou pořádně opil.

Když dorazil domů, ihned usnul.

Probudil se ve svém prochladém domečku brzy ráno a začal se pomalu chystat. Nejdříve si však udělal čaj, zapálil dýmku a rozjímal. Přemýšlel o všech těch letech, která zde prožil, a napadalo ho mnoho otázek. Kdy se ze své dlouhé cesty vrátím? Budu stejným člověkem? Co když se mi něco stane? Vrátil se vůbec? Všechny tyto věci mu zatemňovaly mysl,

ale žádná ta myšlenka nebyla dostatečně děsivá, aby ho odradila od vysněného dobrodružství.

Jakmile dokouřil, naskládal do mošny nějaké jídlo a vodu. A také všechny peníze, které si vydělal v hospodě při zpívání písni. Otevřel dveře a zhluboka se nadechl, pak chalupu zamkl a už se neohlížel zpět. Neohlížel se, protože neměl za kým. Přestože zde žil celý život, jeho rodina tu už dávno nebyla. O něj a jeho sestru Nivii se starala jen matka, ta však zemřela, když bylo Eofledovi pouhých třináct let a Nivii devatenáct. Nivie se prostě vypařila. Nikdo nevěděl, kam zmizela ani jestli ji ještě někdy někdo uvidí.

Eofled tedy bez váhání vyrazil na cestu.

První dny byly pro barda velmi náročné. Nebyl vůbec zvyklý, už po dvou dnech mu cesta dělala značné potíže. Občas narazil na nějakou hospůdku, kde přespal, ale někdy se musel spokojit se spánkem pod širým nebem. Každý den však ušel značný kus cesty, vůbec neotálel. Bylo to však den za dnem náročnější a Eofled postupně zpomaloval. Byl vděčný za to, že jej nikdo nepřepadl ani nenarazil na žádnou divokou zvěř.

Jeho největším nepřítelem bylo počasí. Jednu noc po dlouhé a strastiplné cestě uleh na místečku, které se zdálo víceméně bezpečné. Žádná hospůdku nebyla v dohledu, a tak se musel zase smířit se spánkem venku. Po velké námaze konečně dokázal rozdělat oheň a trochu se ohřát. Měl ještě v zásobách nějaký chléb, ale už měl chuť na pořádný kus masa. Za chvíli se však jeho apetit zdál jako ten nejmenší problém. Přišla bouře. Okolo něj to začalo buráct. Nebe plakalo a stromy se ohýbaly, až se téměř lámaly. Kmeny stromů však byly pevné, a tak popadalo jen pár větviček.

Eofled se skryl pod křoví a čekal, až ta hrozná bouře přejde. Po hodině se počasí přece jen uklidnilo a on se mohl trochu prospat. Na cestě měl Eofled většinou bezesné noci, a když už se mu něco zdálo, hned to zas zapomněl.

Sám nevěděl, jak dlouho už jde, možná týden, možná deset dní, když narazil na slavnou hospůdku U Čtyř bratrů na kraji vesnice Horodest v království Tentrie. Hospodu založili před dávnými časy bratři Blivonovi a jejich potomci ji vlastnili dodnes.

Eofled otevřel dveře a přistoupil k hospodskému. Všiml si jeho tmavé pleti. „Vy musíte být potomek slavných bratrů Blivonových, že je to tak? O těch mi kdysi někdo vyprávěl.“

